

disputants-חולקים ◇ קודמה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

חולין-השוחרט		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
ואי אמרת מחצה על מחצה כרוב, איטרפא לה										⚡		כט.	
מי סברת בבהמה? לא, בעוף, ממה נפשך, אי מחצה על מחצה כרוב - הא עביד ליה רובא, אי מחצה על מחצה אינו כרוב - לא עבד ולא כלום.										!		כט.	
הרי שהיה חצי קנה פגום, והוסיף עליו כל שהוא וגמרו - שחיתו כשרה	ת"ש:									⚡	◇	כט.	
ואי אמרת מחצה על מחצה כרוב, טרפה הוויא										⚡		כט.	
שאני לענין טרפה, דבעינן רוב הנראה לעינים.	רבא:									!		כט.	
ולא כל דכן הוא? ומה טרפה דבמשהו מיטרפא, היכא דבעינן רובא בעינן רוב הנראה לעינים, שחיתה דעד דאיכא רובא לא מיתכשרא, לא כ"ש דבעינן רוב הנראה לעינים	א"ל אביי:									⚡		כט.	
אלא דכולי עלמא - מחצה על מחצה אינו כרוב, וכי איתמר דרב ודרב כהנא - לענין פסח אתמר										!	◇	כט.	
הרי שהיו ישראל מחצה טהורים ומחצה טמאים										!		כט.	
מחצה על מחצה כרוב	רב:	⚡	■							!		כט.	
מחצה על מחצה אינו כרוב.	רב כהנא:	⚡	■							!		כט.	
והתם מ"ט דרב?										^		כט.	
דכתיב: (במדבר ט') איש איש כי יהיה טמא לנפש, איש נדחה ואין ציבור נדחין.										!		כט.	
רוב אחד בעוף:											■	כט.	
תנינא חדא זימנא: רובו של אחד כמוהו											⚡	כט.	
(הכש פשה, סימן)											◇	כט.	
חדא בחולין וחדא בקדשים.	רב הושעיא:										!	כט.	
וצריכא, דאי אשמועינן חולין, התם הוא דסגי ליה ברובא, משום דלאו לדם הוא צריך, אבל קדשים דלדם הוא צריך, אימא לא תיסגי ליה ברובא עד דאיכא כוליה ואי אשמועינן קדשים, משום דלדם הוא צריך, אבל חולין דלדם לא צריך, אימא בפלגא סגי ליה, קמ"ל.											!	כט.	
הי בחולין והי בקדשים?											^	כט.	
מיסתברא רישא בחולין וסיפא בקדשים	רב כהנא:										!	◇	כט.
ממאי?											⚡	כט.	
מדקתני השוחט, ואי סלקא דעתך רישא בקדשים, המולק מיבעי ליה.											!	כט.	
אלא מאי? סיפא בקדשים, שחיתו כשרה, מליקתו כשרה מיבעי ליה											⚡	כט.	
הא ל"ק, אידי דסליק מבהמה תנא נמי שחיתו כשרה, אלא רישא מכדי על עוף קאי, אי ס"ד בקדשים, המולק מיבעי ליה.											!	כט.	
רישא בחולין מהכא, דקתני אחד בעוף, ואי ס"ד בקדשים, הא איכא עולת העוף דבעי שני סימנים.	רב שימי בר אשי:										!	כט.	
אלא מאי? סיפא בקדשים, רוב אחד בעוף, הא איכא עולת העוף דבעי שני סימנים											⚡	כט.	
רישא בחולין מהכא, דקתני	רב פפא:										!	כט.	
עד שישחוט את הורידין	דקתני רבי יהודה:	⚡	■							!		כט.	
ופליגי רבנן עליה	[רבנן]	⚡	■							!		כט.	
אי אמרת בשלמא בחולין - שפיר, אלא אי אמרת בקדשים, אמאי פליגי רבנן עליה? הוא עצמו לדם הוא צריך.											!	כט.	

disputants-חולקים ◇ קודמה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story key-מקרא:	statement-מימרא ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
---	---

חולין-השוחט		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
סיפא בקדשים מהכא:	רב אשי											כט.
השוחט שני ראשין כאחד - שחיתו כשרה	זקתני:											כט.
השוחט - דיעבד אין, לכתחלה לא												כט.
אי אמרת בשלמא בקדשים, היינו דלכתחלה לא												כט.
תובח - שלא יהא שנים שוחטים זבא אחד, (ויקרא י"ט) תובחורו - שלא יהא אחד שוחט שני זבחים	משום דתני רב יוסף:											כט.
תובחורו כתיב	ואמר רב כהנא:											כט.
אלא אי אמרת בחולין, אפילו לכתחלה נמי.												כט.
רישא בחולין וסיפא בקדשים	ואף רשב"ל סבר:											כט.
מאחר ששנינו רובו של אחד כמוהו, למה שנינו רוב אחד בעוף ורוב שנים בבהמה? לפי ששנינו: הביאו לו את התמיד, קרצו ומירק אחר שחיתו על ידו, יכול לא מירק יהא פסול? לכך שנינו: רוב אחד בעוף ורוב שנים בבהמה.	דאמר רשב"ל:											כט.
יכול לא מירק יהא פסול?	אמר מר:											כט.
אם כן הויא ליה עבודה באחר												כט:
כל עבודת יוה"כ אינן כשרות אלא בן	ותניא:											כט:
ה"ק: יכול יהא פסול מדרבנן? דס"ד אמינא איכא פסול מדרבנן, לכך שנינו: רוב אחד בעוף ורוב שנים בבהמה.												כט:
ומאחר דאפילו פסולא דרבנן ליכא, למה לי למרק?												כט:
מצוה למרק:												כט:
אינה לשחיטה אלא בסוף	ר"ש בן לקיש משום לוי סבא:											כט:
ישנה לשחיטה מתחלה ועד סוף.	רבי יוחנן:											כט:
הכל מודים, היכא דשחט סימן אחד עובד כוכבים וסימן אחד ישראל שהיא פסולה, שהרי נעשה בה מעשה טרפה ביד עובד כוכבים	רבא:											כט:
בעולת העוף נמי היכא דמליק סימן אחד למטה וסימן אחד למעלה - פסולה, שהרי עשה בה מעשה חטאת העוף למטה												כט:
לא נחלקו אלא כגון ששחט סימן אחד בחוץ וסימן אחד בפנים												כט:
למאן דאמר ישנה לשחיטה מתחלה ועד סוף - מיחייב												כט:
למ"ד אינה לשחיטה אלא בסוף - לא מיחייב.												כט:
מר לא אמר הכי, ומגו? רב יוסף, היכא דשחט סימן אחד בחוץ וסימן אחד בפנים נמי פסול, שהרי עשה בה מעשה חטאת העוף בחוץ	א"ל רבה בר שימי:רב יוסף]											כט:
לא נחלקו אלא כגון ששחט מיעוט סימנין בחוץ וגמרו בפנים												כט:
למ"ד ישנה לשחיטה מתחלה ועד סוף - מיחייב												כט:
למ"ד אינה לשחיטה אלא בסוף - לא מיחייב.												כט:
כל העסקין בפרה מתחלה ועד סוף - מטמאין בגדים ופוסלין אותה במלאכה אחרת	מתיב רבי זירא:											כט:
אירע בה פסול בשחיטתה, בין קודם פסולה בין לאחר פסולה - אינה מטמאה בגדים												כט:
בהזאתה קודם פסולה - מטמאה בגדים, לאחר פסולה - אינה מטמאה בגדים												כט:

disputants-חולקים-◊ ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה- story	statement-מימרא-■ ♪ קושיא- challenge ^ שאלה- question ! תירוץ- answer ראיה-proof-■
מקרא-key:	

חולין-השוחט		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ואי אמרת ישנה לשחיטה מתחלה ועד סוף, לפלוג נמי בשחיטתה, אירע בה פסול בשחיטה קודם פסולה - מטמאה בגדים, לאחר פסולה - אינה מטמאה בגדים										ז	◊	כט:
נתקלקלה שחיטה קאמרת? שאני התם, דאגלאי מלתא למפרע דלאו שחיטה היא כלל.	רבא:									!	◊	כט:
אי קשיא לי הא קשיא לי, למ"ד אינה לשחיטה אלא בסוף, לפלוג בהכשרה דפרה, כגון דשחטו בתרי גברי, דגברא קמא לא מטמאה וגברא בתרא מטמאה	רבא:									ז	◊	כט:
תרי גברי בחד זיבתא קאמרת? בר מיניה דההוא	רב יוסף:									!	◊	כט:
(דברים י"ב) תזבח - שלא יהו שנים שוחטין זבח אחד, (ויקרא י"ט) תזבחו - שלא יהא אחד שוחט שני זבחים	דתנינא:									■	!	כט:
תזבחוהו כתיב.	ואמר רב כהנא:									■	!	כט:
זו דברי רבי אלעזר ברבי שמעון סתימתא, אבל חכמים אומרים: ב' שוחטים זבח אחד	א"ל אביי: לאו אתמר עלה, אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:									ז	◊	כט: